

68.
koncertní
sezona
2023
2024

Rapsodie v modrém 100
Filharmonie v divadle II
3. abonentní koncert
Janáčkovo divadlo
11 a 12|4|2024

Filharmonie
Brno Philharmonic

||ROK||
((ČESKÉ))
||HUDBY||
“2024”

Program

ERVÍN SCHULHOFF

Symfonie č. 2 | 20'

Symphony No. 2

1. Allegro ma non troppo
2. Andante con moto
3. Scherzo alla jazz. Allegro assai
4. Finale. Allegro con spirito

GEORGE GERSHWIN

Rapsodie v modrém

původní verze pro sólový klavír a jazz band | 16'

Rhapsody in Blue, original version for solo piano and jazz band

---

přestávka | 20'

ERICH WOLFGANG KORNGOLD

Symfonie in Fis op. 40 | 50'

Symphonie in Fis, Op. 40

1. Moderato ma energico
2. Scherzo
3. Adagio
4. Finale

Filharmonie Brno

dirigent / conductor **Dennis Russell Davies** klavír / piano

O skladbách

Rapsodie ohrožených životů. Schulhoff, Gershwin a Korngold v pasti antisemitismu

Boris Klepal

Mohl by to být koncert věnovaný třem výročím: jednomu životnímu a dvou premiér. Snad ještě víc je to ale večer tří útěků, z nichž jeden se nepovedl – připomínka tří osudů, které ve svém celku představují podivnou pouť tragickými dějinami 20. století. Skladatelé Ervín Schulhoff, George Gershwin a Erich Wolfgang Korngold byli vrstevníci, jejich data narození se vejdou do rozmezí pouhých čtyř let. Židovský původ je však nakonec zavál do amerického bezpečí nebo také do vězení v nacistickém Německu. Hrozby, které nad nimi visely, k sobě mají mnohem blíž než jejich hudba.

Hudební čas plyne relativním tempem a správně s ním naložit je jednou ze základních skladatelských dovedností. Dílo tří autorů dnešního večera však ukazuje, jak relativní jsou i vzdálenosti. Podle samotné tvorby se zdá, jako by Schulhoffova Praha byla stejně vzdálená Korngoldově Vídni jako Gershwinovu New Yorku. Meziválečná Praha byla myšlenkově i atmosférou úzce provázána s Paříží, její lehkostí, surrealismem, importovaným jazzem i Šestkou. Vídeň proti tomu navazovala spíš na domácí a německou tradici, ať už jí rozvíjely koncepty Richarda Strausse, nebo v mnohém popíraly experimenty Arnolda Schönberga a jeho Druhé vídeňské školy. New York dovážel do Metropolitní opery i ke své filharmonii nejlepší síly z Evropy. Zároveň však žil vlastním hudebním životem ve vydavatelstvích v Tin Pan Alley, která naskakovala na nejnovější trendy populární hudby, zároveň je spoluvytvářela a její autoři pocítovali touhu etablovat se také v seriózním koncertním životě.

Tři muži na útěku

Zakladlo „co by bylo, kdyby“ představuje nejhorší možný a zároveň také nejzábavnější pohled na historické události, které už se staly, fakticky s nimi nelze hnout a zbývá jen možnost různě je interpretovat. V tom nakonec spočívá jejich podobnost s hudební partiturou. Hra s alternativními dějinami je však velmi svůdná.

Co by se stalo, kdyby se Schulhoffovi povedlo odjet do Sovětského svazu, k němuž jako komunista pociťoval sympatie, a získal i jeho občanství? Možná by se proměnil v zapáleného stalinistu oslavovaného za zhudebnění *Komunistického manifestu*, ale stejně tak dobře by se mohl stát obětí stranické čistky.

Jak by asi dopadl Gershwin, kdyby jeho rodiče neemigrovali ještě z carského Ruska před tamním antisemitismem? Nevyzpytatelnost ruských poměrů, obecná nespokojenost s přežívajícím feudálním režimem i neschopnost nahradit jej něčím lepším nabízejí nespočet odpovědí: od psaní písní pro basistu Fjodora Šaljapina až po zničení velkého talentu v ideologických tlacích brzy po říjnové revoluci.

Nejjednodušší spekulativní odpověď s sebou nese otázka, co by se stalo s Korngoldem, kdyby neodjel do USA. První z transportů vídeňských Židů, které organizoval osobně Adolf Eichmann, vyjel z města

20. října 1939. Korngold by se jen nestal jedním z takzvaných terezínských skladatelů, transporty z Vídně směřovaly jinam.

Realita nakonec napsala pro všechny tři životy vlastní scénář, ačkoliv smyšlených možností se nabízí nespočet.

Plameny, rudá záře a bavící se Praha

Ervín (Erwin) **Schulhoff** (1894 až 1942) se narodil před 130 lety v Praze, bojoval na frontě první světové války, upadl i do zajetí a nějakou dobu pak žil v Německu. V Praze začal roku 1929 chodit na konzervatoř, byl vynikající klavírista a spolupracoval s Osvobozeným divadlem, které stálo na špičce české avantgardy, silně ovlivněné surrealismem a dadaismem. Schulhoffův

nejslavnější počín v tomto duchu je krátká skladbička *In futurum* složená ze samých pomlk. Někdy se uvádí jako předchůdce 4'33" od Johna Cage. Ve skutečnosti se však na obou dílech dobře vysvětluje rozdíl mezi dadaistickým humorem či provokací a konceptuálním uměním.

Schulhoff však byl skladatelský fenomén, jehož myšlenkovou blízkost ke členům pařížské Šestky prozrazuje i vývoj od neoklasicistních vzorců, bitonality a taneční lehkosti až po vážné symfonie a velkolepou operu *Plameny*. Schulhoff v ní ztvárnil vlastní pojetí mýtu o Donu Juanovi omamným, zároveň však velmi komplikovaným a těžko stravitelným způsobem.

Po příklonu ke komunistické ideologii si skladatel uložil dobrovolně, nebo snad autocenzurní zjednodušení hudebních prostředků v zájmu obecnější srozumitelnosti. Získané sovětské občanství jej po obsazení Československa v březnu 1939 jako občana mocnosti spřátelené s Hitlerovým Německem chránilo před antisemitským terorem i transporty. Po porušení spojenecké smlouvy z německé strany a napadení Sovětského svazu byl Schulhoff jako občan nepřátelského státu zatčen a převezen do vězení nedaleko bavorského Weißenburgu, kde zemřel na tuberkulózu.

Symfonie č. 2 z roku 1932 představuje Schulhoffa jako brilantního skladatele, který kombinuje vídeňské klasické modely s dráždivými disonancemi i lehkostí vypůjčenou z dobového jazzu a populární hudby. Dílo svým stylem i atmosférou připomene Bohuslava Martinů, tehdy již usazeného v Paříži, ale také symfonickou tvorbu Kurta Weilla. *Druhá symfonie* je ještě napsána lehkou a vcelku bezstarostnou rukou navzdory přeznávajícím důsledkům Velké hospodářské krize. Hudba do značné míry vypovídá o Praze, která už chodila méně do Rudolfiny, ale více se bavila v uvolněnějších podnikách a barech. Vytvářela si také vlastní představu o moderní americké hudbě, kterou do českých podmínek přenášeli Emil František Burian či Jaroslav Ježek: autor nejen spousty písní, které se zpívají dodnes, ale také *Klavírního koncertu*, jenž by si se Schulhoffovou *Druhou symfonií* mohl podat ruku.

Američan v multikulturním kotli

George Gershwin (1898-1937)

byl rodilý Američan, což v tehdejší New Yorku ještě nebylo nic, co by se rozumělo samo sebou. Židovský původ prozrazuje jeho jméno, které před poameričtěním znělo Jacob – podobně jako se z jeho bratra a také častého textaře i libretisty stal Ira místo původního Israele. Židovští autoři hráli důležitou roli ve vývoji jazzu – skrze pronásledování

a ponižování, které zažívaly celé generace, pocítovali silnou sounáležitost s komunitou Afroameričanů.

Gershwin se z přehrávače cizích písniček v hudebním vydavatelství vypracoval na jednu z ikon americké pop music. Psal úspěšné hity, z nichž řada se proměnila v evergreeny: první z nich byl *Swanee* v podání zpěváka Ala Jolsona. Na opačném pólu Gershwinovy tvorby pak stojí sociální drama *Porgy and Bess*: celovečerní opera určená především pro afroamerické pěvce. Někde mezi tím pak leží ***Rhapsody in Blue***, od jejíž premiéry letos v únoru uplynulo 100 let.

Gershwin se naučil komponovat praxí a dospěl k osobitému stylu, což rovněž není nic samozřejmého. Při cestě do Paříže ho odmítl učit Maurice Ravel – usoudil, že Gershwinově osobitosti není nutné nasazovat pouta klasické konvence. Schönberg pokládal hudbu za Gershwinův přirozený jazyk. Většího uznání od kolegy se americkému selfmademanovi těžko mohlo dostat. Jeho kariéru předčasně ukončil nádor na mozku, jemuž osmáctičetiletý skladatel podleh v Los Angeles.

Povznést ryze americkou hudbu na mezinárodní úroveň a vyrovnat se s evropskou klasickou tradicí byl úkol, který na sebe vzala *Rhapsody in Blue*. Nebyla první: operu *Treemonisha* zkomponoval již roku 1911 Scott Joplin, který se proslavil jako tvůrce ragtimů a nezapřel svou podstatu ani jako hudební dramatik. Pro lepší pochopení situace je potřeba odhlédnout od dneška, kdy jazz svou provázanost s populární hudbou i bavičskou funkcí již skoro úplně odložil a stal se seriózním koncertním žánrem. Gershwin a jeho *Rhapsody in Blue* vstoupili do doby, kdy byl tento emancipační proces teprve v začátcích.

Jedná se o nesmírně populární skladbu pro klavír a orchestr, úvodní glissando klarinetu klouzající po charakteristických „blue notes“ slyšel snad každý. Fantastická je struktura skladby, o níž Gershwin mluvil jako o hudebním kaleidoskopu Ameriky. Z klasického hlediska se zdá, že je celá věc rozříznutá a pořadí jednotlivých částí snadno zaměnitelné. *Rhapsody in Blue* to také vytýkala dobová kritika, ale později i jeden z jejích nejslavnějších interpretů, Leonard Bernstein ve své knize *Hudbou k radosti*: „Víte stejně dobře jako já, že *Rapsodie* vůbec není skladba. Je to řada samostatných částí slepených dohromady řídkým těstíčkem z mouky a z vody (...) Z *Rapsodie* můžete celé kusy vytrhnout, aniž jakkoli porušíte celek (...) můžete dokonce tyto oddíly navzájem zaměnit, a nic se nestane.“ Zní to velmi seriózně, Bernstein neopomenul ani důraz na význam latinského slovesa „componere“.

Od skladatele a obhájce současné hudby v roce 1959 by však člověk čekal méně předpotopní názory – z techniky hudební koláže bez důsledného a nezměnitelného propojení jednotlivých částí by bylo možné stejně dobře nařknout i Leoše Janáčka nebo Franka Zappu. Gershwin projevil v *Rhapsody in Blue* možná naivní, ale zcela nepopíratelné vizionářství. Čas mu nedává za pravdu pouze oblibou skladby u publika, ale především z hlediska kompozičního stylu, který už nemá zapotřebí všechno přísně svazovat do tezí, antitezí a syntéz sonátové formy. *Rhapsody in Blue* hrál poprvé jazzový orchestr Paula Whitemana, dnešní výroční provedení se k této verzi vrací.

Vzpomínky na Evropu filozofujícího ducha i hromadných vražd

Pohlednice s rodným domem Ericha Wolfganga Korngolda (Koliště 1, 1914/2002) a pamětní deskou © Opus Musicum

Erich Wolfgang Korngold (1897-1957) byl zázračné dítě z umělecky založené rodiny. Dá se říci, že jeho otec Julius jej zplodil dvakrát: jednou fyzicky a podruhé jako vlivný hudební kritik, který syna vedl k hudbě a zajistil mu od malička dobré vzdělání i řadu kontaktů. Brzy se také odstěhovali z rodného Brna do Vídně. Otec přivedl svého syna už jako dvanáctileté dítě k Mahlerovi, který mu doporučil soukromé studium, stejně jako Richard Strauss. Otec se synem spolupracoval také na libretu jeho nejhranější opery *Mrtvé město (Die tote Stadt)* – temném psychologickém dramatu reflektujícím nemožnost odpoutat se od první lásky.

Odjezd brněnského rodáka do Ameriky roku 1934 měl dva zásadní důvody: jedním bylo pozvání režiséra Maxe Reinhardta, aby psal hudbu k jeho filmům, druhým byl Hitlerův nástup k moci v sousedním Německu. Korngold se v filmů nejen dobře uchytil. Jeho hudba získala dvakrát Oscara, ale především se stal tvůrcem hudební tváře „zlaté éry Hollywoodu“. Charakterizoval ji mohutný, propracovaný a nasládlý orchestrální zvuk, z něž se časem stal donekonečna opakovaný stereotyp i vysmívané klíšé. „Hollywood by to zahrál se smyčci,“ dělal si o mnoho let později legraci klavírista Glenn Gould, když předváděl, jak neinterpretovat Mozartovu *Sonátu č. 11 A dur*. Korngold se dožil šedesátky, což z dnešního hlediska není mnoho, ale pořád měl více štěstí než jeho předchůdci v programu. Zemřel v Los Angeles, kde také žil a pracoval.

Jakkoli mohl Korngold de facto nerušeně tvořit v USA, osud jeho díla ukazuje, že je těžké vracet do koncertního života hudbu, pokud z něj jednou zmizí. Díla židovských autorů se za druhé světové války vytratila z programů, v Německu se tak stalo ještě dříve. Z Korngoldovy koncertní tvorby je dnes patrně nejhranější *Houslový koncert*, který si oblíbila řada sólistů. Brno svému rodákovi umístilo pamětní desku na dům v ulici Koliště a uvedlo také tři z jeho oper: *Violantu*, *Zázrak He-liany* i nejslavnější *Mrtvé město*, které měla donedávna na repertoáru i Vídeňská státní opera.

Symfonii in Fis začal Korngold psát roku 1950 ve Vídni a dokončil ji o dva roky později v Los Angeles. Poprvé zazněla v roce 1954, tedy před 70 lety, ve vysílání rakouského rozhlasu. Její hudba jako by stále znovu vystupovala z temnot, snažila se připomenout krásné předválečné časy ve Vídni, vystoupat k hollywoodskému slunci a sama zazářit. Zároveň se ale zdá, jako by jí při tom tížily těžké myšlenky zahalené vzpomínkami na nedávnou minulost a miliony zavražděných. „Byli jsme Vídeňané, ale Hitler z nás udělal Židy,“ posteskl si Korngold bonmotem, nad nímž se nelze ani trpce pousmát. Tradice velké kulturní metropole a trauma vyvražďovaného národa se v *Symfonii in Fis* potkávají jako dva neoddělitelné proudy evropského vědomí.

E. W. Korngold se svou manželkou Luzi a syny Ernestem a Georgem, New York 1935

O účinkujících

Foto: Andreas H. Bitesnich

Dennis Russell Davies (1944) se narodil ve městě Toledo v Ohio a vystudoval proslulou newyorskou Juilliard School. Soustavně dirigovat začal jako hudební ředitel komorního orchestru v Saint Paulu v Minnesotě (1972–1980), v letech 1977–2002 byl také šéfdirigentem newyorského Orchestru amerických skladatelů a v letech 1991 až 1996 hudebním ředitelem Brooklynské filharmonie. Od roku 1980 trvale žije v Evropě, a to nejprve v Německu jako hudební ředitel Stuttgartské státní opery (1980–1987), šéfdirigent orchestru Beethovenhalle v Bonnu, hudební ředitel Bonnské opery a Beethovenova festivalu (1987–1995). Se Stuttgartským komorním orchestrem nasnímal jako jeho šéf (1995–2006) na CD komplet 107 Haydnových symfonií. Během následujícího trvalého pobytu v Rakousku byl (od roku 1997) profesorem dirigování na salcburském Mozarteu a šéfdirigentem Symfonického orchestru Vídeňského rozhlasu, roku 2002 se stal (na patnáct let) šéfdirigentem Brucknerova orchestru a ředitelem opery Zemského

divadla v Linci; tam mu byl také v roce 2014 udělen titul Generálního hudebního ředitele. V letech 2009–2016 měl též úvazek šéfdirigenta symfonického orchestru v Basileji.

Mezinárodní kritika označuje Daviese za odvážného interpreta klasického (!) repertoáru, jež nezanedbává při svém poučeném zájmu o novou a nejnovější tvorbu, živěním trvalou spoluprací a osobními vztahy s význačnými soudobými tvůrci; mezi ně patří (nebo patřili) Luciano Berio, William Bolcom, John Cage, Philip Glass, Heinz Winbeck, Aaron Copland, Lou Harrison, Laurie Anderson, Arvo Pärt, Hans Werner Henze, Kurt Schwertsik, Thomas Larcher, Balduin Sulzer a Manfred Trojahn. Jako dirigent nebo klavírista (nebo obojí současně) vydal Davies víc než 80 hojně oceňovaných snímků: kompletní symfonie Brucknerovy, Haydnovy, Honeggerovy a Glassovy, se svou ženou, klavíristkou Maki Namekawou, natočil mj. Beethovenova *Fidelia* a Mozartovu *Kouzelnou flétnu* v Zemlinského aranžmá pro čtyřruční klavír nebo Šostakovičovu *Čtvrtou symfonii* ve skladatelské úpravě pro dva klavíry.

V roce 2009 byl Dennis Russell Davies zvolen za člena Americké akademie umění a věd, v roce 2014 jej francouzské ministerstvo kultury jmenovalo komandérem Řádu umění a literatury a v roce 2017 obdržel od rakouské vlády Rakouský čestný kříž za vědu a umění I. stupně. Od sezony 2018/2019 stojí v čele Filharmonie Brno jako její šéfdirigent a umělecký ředitel. Od podzimu 2020 je i šéfdirigentem rozhlasového orchestru MDR v Lipsku a hostujícím profesorem na Janáčkově akademii múzických umění v Brně.

Více na www.dennisrusselldavies.com

Kořeny brněnské filharmonie sahají do 70. let 19. století, kdy v Brně mladý Leoš Janáček usiloval o vznik českého symfonického orchestru. Dílo slavného skladatele 20. století je ostatně nejvýznamnější programovou položkou tělesa, které je považováno dodnes za jeho autentického interpreta.

Dnešní **Filharmonie Brno** vznikla v roce 1956 sloučením rozhlasového a krajského orchestru a od té doby patří svou velikostí i významem k české orchestrální špičce. Na svých turné provedla na tisíc koncertů v Evropě, ve Spojených státech, v Latinské Americe, na Dálném i na Blízkém východě. Je pravidelným hostem světových i čes-

kých festivalů, kde často spojuje umělecké síly s Českým filharmonickým sborem Brno. V sezoně 2022/2023 uspořádala turné po Velké Británii a Spojených státech a navštívila řadu renomovaných pódii (Festival Rheingau, festival Ars Electronica v Linci, Grosses Festspielhaus v Salzburku, Gewandhaus v Lipsku).

Orchestr pravidelně natáčí pro Český rozhlas a Českou televizi. Kromě realizace nahrávek pro řadu společností (Supraphon, Sony Music, IMG Records, BMG, Channel 4) zakládá filharmonie v roce 2020 svůj vlastní nahrávací label Filharmonie Brno, kde doposud vydala 6 titulů. Nahrávka *12. symfonie* Philipa Glasse z této edice byla nominována v roce 2022 na cenu ICMA. Dynamicky také rozvíjí zakázkové nahrávání pro globální klientelu v rámci Czech Orchestra Recordings.

Dějiny orchestru prošla řada českých a světových dirigentských osobností jako Břetislav Bakala, František Jílek, Petr Altrichter, Jiří Bělohávek, Sir Charles Mackerras, Jakub Hruša nebo Tomáš Netopil. Od sezony 2018/2019 je šéfdirigentem a uměleckým ředitelem Filharmonie Brno Dennis Russell Davies.

Od roku 2000 pořádá filharmonie letní open air festival na brněnském hradě Špilberk, v roce 2012 se stala pořadatelem renomovaných festivalů Moravský podzim, Velikonoční festival duchovní hudby a Expozice nové hudby. Zastiňuje mezinárodně proslulý dětský sbor Kantiléna, od roku 2010 se podílí na festivalu mladých hudebníků Mozartovy děti, v roce 2014 zakládá svou Orchestrální akademii.

Filharmonie Brno je dnes nejen silným hráčem na poli symfonické hudby doma i v zahraničí, ale i předním organizátorem hudební sezony druhého českého města, aktivním festivalovým pořadatelem, kreativním lídrem orchestrální dramaturgie a inovativním tvůrcem široké škály edukativních programů. Působí v neorenesančním Besedním domě, „brněnském Musikverein“ z dílny Theophila von Hansena z roku 1873, a těší se na nový moderní koncertní sál, který navrhuje tým architektů Tomasz Koniora a Petra Hruši a akustika Yasuhisa Toyoty.

Summary

Packed with anniversaries, this concert commemorates 100 years since the world première of Gershwin's *Rhapsody in Blue* (12 February 1924 at the Aeolian Hall in New York City), 70 years since the first performance of Erich Wolfgang Korngold's *Symphonie in Fis* (17 October 1954 in Vienna) and 130 years since the birth of Ervin (Erwin) Schulhoff.

The event is also a contribution to the Year of Czech Music 2024, posing provocative questions: are we willing to admit the German-Jewish Prague-born Schulhoff, whose mother tongue was German, yet who actively espoused Czech music culture, into the context of Czech music? And what about Korngold, who was born in Brno but left the city at an early age to develop his oeuvre under entirely different influences? Where do the boundaries of what we call Czech musical culture lie?

Two of the compositions featured tonight link jazz and symphonic music. Gershwin's *Rhapsody in Blue* was a revolutionary feat in this respect, which shook first New York City, then the entire country, and ultimately the entire civilised world, as Leonard Bernstein wrote. Compelling evidence of the wide reach of the "jazz earthquake", even beyond the big pond, is Schulhoff's music.

Filharmonie Brno will also perform this programme on 14 April at Vienna's Konzerthaus.

Rhapsody in Blue at 100

George Gershwin completed *Rhapsody in Blue* in a version for two pianos in January 1924. Ferde Grofé, the official arranger of Paul Whiteman's celebrated orchestra, first created the instrumentation for piano and jazz band (this is the version we'll hear tonight, rendered by Dennis Russell Davies and Filharmonie Brno) and later gave it symphonic attire. "I heard the composition as a sort of musical kaleidoscope of America, of our vast melting pot," said Gershwin, "of our unduplicated national pep, of our blues, our metropolitan madness."

Ervin Schulhoff at 130

The composer and pianist Ervin Schulhoff (1894–1942) became acquainted with American jazz music from records that he listened to at the Berlin place of the painter George Grosz, one of the first collectors of jazz discs in Germany. Jazz exerted a particular influence on Schulhoff's early works, including the dance suites for piano and orchestra, and the oratorio *H.M.S. Royal Oak*. The Neo-Classical *Symphony No. 2* (1932), with the third movement described as *Scherzo alla jazz*, was Schulhoff's last composition to show this influence. The composer then embraced Socialist Realism, including in the four completed symphonies that followed.

Korngold's Symphonie in Fis at 70

For 21 years now, a plaque designed by Milivoj Husák on the façade of the ground floor of 1 Koliště Street in Brno has reminded passers-by that it was here that Erich Wolfgang Korngold (1897–1957) was born. The grandson of Simon Korngold, a distillery owner in what is today

Cejl Street, and the son of Julius Korngold, a leading music critic in Vienna, Erich was a wunderkind. Aged four, he moved with his family to Vienna, but despite this, he did not lose contact with Brno for some time. In 1934, he left for the United States, became famous in Hollywood for his film music and won an Oscar for his score to *The Adventures of Robin Hood* and *Anthony Adverse*. After World War II, he returned to composing concert music. One of the works from this period is the *Symphonie in Fis* (1952), in which he used a theme from his music for the movie *The Private Lives of Elizabeth and Essex*, and which he dedicated to the memory of American President Franklin D. Roosevelt.

Vítězslav Mikeš,

translated by Štěpán Kaňa

Pojed'te s námi do Vídně

Koncert **Rapsodie v modrém 100** hrajeme nejen dnes, ale také v neděli 14. 4. ve Vídni. **Srdečně vás zveme do Konzerthausu**, kde si můžete dnešní program vychutnat v krásném sále s vynikající akustikou.

Připravili jsme slevový kód, se kterým můžete **vstupenky koupit za polovinu**. Po vložení do košíku stačí zadat kód „BRNO50“.

Zajistili jsme **autobus, který vás odveze z Brna do Vídně a po skončení koncertu zase zpět**. Cena obousměrné jízdenky je 450 Kč.

Autobus odjíždí v 16:00 ze zastávky Komenského náměstí, příjezd do Vídně je kolem 18:30, koncert začíná v 19:30. Návrat do Brna je přibližně ve 23:30.

A to není vše. Přicházíme s **extra nabídkou** pro naše největší příznivce, přesněji řečeno **pro vás, kdo máte vstupenku na dnešní (čtvrteční nebo páteční) koncert**. Chcete-li si ho vychutnat znovu, o pár dní později a v jiném sále, máme pro vás za 450 Kč nejen zpáteční autobus, ale i vstupenku na vídeňský koncert.

Poloviční slevu na vstupné lze uplatnit pouze při koupi on-line na webových stránkách Konzerthausu.

Jízdenky na autobus prodáváme v předprodeji a pouze v hotovosti. **Balíček obsahující cestu autobusem a vstup na koncert** můžete pořídit v předprodeji, kde svůj nárok prokážete předložením brněnské vstupenky.

Prosíme posluchače, aby zaujali svá místa včas a vypnuli své mobilní telefony.

Změna programu a účinkujících vyhrazena.

Za podporu a spolupráci děkujeme

Vydala Filharmonie Brno v roce 2024

text Boris Klepal

sazba Ingrid Králíková

produkce Point CZ

redakční uzávěrka 5 | 4 | 2024

Za laskavé poskytnutí pohlednice Opus Musicum a rodinné fotografie E. W. Korngolga děkujeme panu Olafu Kienerovi.

Filharmonie Brno, příspěvková organizace
Komenského náměstí 534/8, 602 00 Brno, ☎ +420 539 092 801
www.filharmonie-brno.cz, www.salprobrno.cz

Jihomoravský kraj

Statutární město Brno finančně podporuje Filharmonii Brno.
Vybrané koncerty se konají za finanční podpory Ministerstva kultury České republiky a Jihomoravského kraje.

filharmonie-brno.cz
salprobrno.cz

